

TUNNUSTUS

Tunnustus

MIIA KONTRO

l a p
s a o

POESIA

© Miia Kontro 2018

Osuuskunta Poesia, Helsinki

Kannen suunnittelu Tiina Lehikoinen

Sisuksen suunnittelu Kimmo Kallio

ISBN 978-952-305-109-6

ISBN (pdf) 978-952-305-110-2

Painanut Drukatava, Latvia 2018

Taceant colloquia. Effugiat risus. Hic locus est ubi mors gaudet succurrere vitae.†

Alkumuodot

ASIOITA TÄSSÄ HETKESSÄ

Sinivalkoinen heijastus
syöksyy kompassin keskiöön
postimerkkikirjan kalenterin sivuille
karttaan, humaltuneeseen vappukukkaan,
puhekuplien ja soittolistojen muistiinpanoihin.

Taulukoiden nuottitelineessä soivat kirjan sivut ja tikuista
tehdyt aakkoset, rataspyörät ja sähkökitarat, kirjoitettuja dokumentteja,
yhteyksiä toiselle puolelle maapalloa valokuvineen ja
dianäyttöineen, laskelmoidut vihreät nuolet
varpaat alaspäin, viisi avattua sivua
ja roskalaatikko.

Reuna jonka vasen
puoli pistelee oikeaa, jonkinlainen
disketti ja kierteinen nuoli vasemmalle ja heti
perään oikealle ylös, tulostin ja kynällä päällystetty kuva näytöllä.

HUONE, JOSSA AISTITTAAN

Aistimista voi tehdä, hän sanoi, vain luontevassa toiminnallisessa olotilassa.

Nostan kättäni menneisyydessä.
Yhteys kehoon katoaa enkä tiedä
mitä tunteille tapahtuu:
erillisyyks on kiertänyt
umpeenkasvanutta nykyhetkeä jo tovin
enkö herranjumala meinaa päästä ylös.

Nostan kättäni tulevaisuudessa.
Matkustan visuaalisesti verisuonteni
sisällä yhä syvemmälle keinotekoisille
astraalitasoille ja huudan tuuleen tarpeita
joita ei ole tyydytetty sitten viime kesän.

Ojennan käteni kohti olemisen kahta siipeä
kiinnityn tarinaan johon en itsekään usko.

MIELESSÄNI VILISEE JUOKSEVIA PAKAROITA

humaltuneessa tuulessa
puoliksi halkaistuja kibbutsiappelsiineja
päähtymistarkoituksessa

kerta toisensa jälkeen pyykkinarulla
käsiin murenevia ripustimia

mattoteline osuu jalkoväliin
tekee mieli hengittää koko naama sisään

miestenpyöriä, tikapuita, sadesäitä

puutuneita jalkoja
omaa ruumiillisuuttaan paossa

Taivasiin kohoavat laiturit
kurkottelemassa etelänapaa kohti pakenevia vesirajoja
varpaiden välissä
saharan hiekat ja tummanpuhuva universumi
muodottomine planeettoineen

veneën köysi pikkuvarpaassa muodostaa
hermeneuttisen kehän kanssani
vedenalaisessa kontekstissa
taaksepäin venyvää kaislikkoa ja kalan suomuja

elämän tahrinissa kultakehyksissä murjotetaan
kristallikyntteliköt syrjittyjen talojen auditorioissa
läpinäkyvät jokaisessa nurkassa; ohikulkevat
menneisyydet, orastavat omatunnot ja
yliampuvat moraalitajut piileskelevät laskoksissa
jäsennehtyinä ja perusteltuina

kaukana vaakatasossa kasvavat appelsiinipuut
kerubit nousevat varpailleen
pyllyposkien välissä rajattomien mahdollisuuksien kangastuksia

nyt tää kuolis
ja pääsis taivaaseen
kärsimykset
tuntuvat loputtoman pitkiltä,
pisamat ovat lisääntyneet
sitten viime esityksen
on kompuroitava
pois lavalta
keksittävä mitä
mielikuvituksellisempia sairauksia, solut
jatkavat tanssia vaikka laulu vaikenee, kulissien
takana neuvotellaan uudelleen aloittamisen mahdollisuudesta

aivan yhtäkkiä
mustasta aukosta
katoavat
tähdet,
verhon taakse
pimeyteen

KOLME JÄLKIMAKUA

1

Jokaisella vuosikymmenellä
on synnytetty rakennus
jota tulevat polvet vihaavat.
Me autioidumme, eristäydymme,
vuodamme itsemme kuiviin.
Kerromme kuuroille miltä nousukausi
kuulosti hyökyaallon harjalla.

2

”Konsentroitunut paahteisten aromien,
mausteiden, kypsien mansikoiden ja
vaniljan tuoksu. Vadelmien ja kirsikoiden
aromeja mutta myös häivähdys nahkaa ja
maaperän makuja. Pitkä, kerroksinen,
hennon paahteinen ja vaniljainen jälkimaku.”

3

Puhutaan kielillä ilman
ääniä, heitellään
ilmaan käsiä ja muita
ruumiinjäseniä tanssi-
kengät jalassa.

SEMANTTISIA HUOMIOITA

Tiedetään esimerkiksi:

jo faaraoiden aikaan todellisuus oli kaikkialla;

mintun kirpeä maku,

paahteiset seesaminsiemenet

liukastetut naisvartalot vailla luonnollista kiintymystä

hienoinen, jokseenkin yllätyksetön ruusuvesi

pisaroituu ensimmäistä kertaa

raaja-amputoitu hulluus jonka päällä vain aikaa

laitetaan ihmisiä samalle viivalle

ilmassa pienhiukkasia, vapautta

hyttysiä

ja sellainen määrä raukeutta

että sillä täyttäisi harhaisimmatkin rationalistit;

ajelehtivia itsensäpaljastajia
aurinkoa, laivoja
saaria joilla on maayhteys pääkaupunkiin;

runoilijoita kahvilan pöydän ääressä maalaamassa
edessä venyvistä liukuportaista sanoja
niiden sisällyttämiin menneisyyksiin;

kattojen yllä pohjoisen ja vapauden taivaanrannassa
enkelit puhaltelevat piruetteja
äänettömissä savukiekuroissa

SIELUKIRJOITUS

ilmassa on pyhyys
sähköä kirjautuu kehoon
pysähtynyttä aikaa jumiutuu sanakanaviin
sinisenä hohtavaa auraa asemoituu jäämään eloon

ihmiset – ruumiin symbolikielet
naamioituvat kaareviksi
toisistaan eroon taivutetut jänteet
päiväkirjoittavat herättävät
suihkuhetkiä genitaalista kiinnostusta

sieluittain traumoja itsesäärittävät tunteet
jättiläisten kyyneleet jumiutuvat syyllisyyteen
laivalasteittain appelsiineja jättää jälkensä sanakanaviin

siinä hetkessä pilkataan
eletään historiaa kollektiiviset surut,
tutkijat analysoivat kahtena näkyvät
rakkauden algoritmit sängynreunat liitetään
sanatorioiden kyynelvestä omaan elämänhistoriaan

PELOSTA IRTI PÄÄSTÄMINEN JA SEN TÄYTTÄMINEN HYVINVOINNILLA

Ymmärrykseni on väreilevä ja teen päätöksiä
jotka tulevat luokseni epätoivon hetkinä.

Tunteissa on eroa, ymmärrätkö?

Joku sanoo minulle: seuraa hurmiota
autuutta ihanuutta ja ylellisyyttä. Syyllisyys
tuntuu paremmalta kuin mustasukkaisuus.

MITEN KATSOA TÄTÄ KUVAA, MIETIT

Missä oli tyydytystä
on nyt purkauksia
käännät sivua ja
palaat takaisin
saippuakuplat
puhkeavat
kuolema[‡] on läsnä
 *jotka pelkäävät kuolemaa,
pelkäävät elämää*

Vaarallisten rakenteiden ulkopuolella on tehty
hallittuja ratkaisuja salasuhteiden pakosta
jotka kertovat meistä menehtyen, koskettaen, ilotta

Jakso päättyy, kudotaan langat yhteen:
juopottelua, verta, limaa, sappea
kieltäydytään osallistumasta omiin hautajaisiin

Sana on muuttunut
violetiksi ja takertunut
tuhlaajapoikaan,
valo on juuttunut
ilmastointikanavaan

SYKSY

Kun on kylmä
kuolleet ovat lähellä, sanotaan
viilentävät varpaat, kerivät niistä surua

syksy lipuu luostarisaarille ja linnavuorille
jäätää vaikkei edes tuule

etenkin öisin
kun sängyssä makaa eläviä ruumiita
juuri ennen nukahtamista koko joukko
makoilevat lattialla
kutistavat villasukat
jäädyyttävät mansikat

‡KUOLEMA

(*subst.*) abstrakti ja vaikeasti
määriteltävä ilmiö;
sosiaalista sopeutumista
hyvyyden ytimessä;
kätketyn surun
mekaniikkaa, koti-ikävää
ja taivaskaipuuta;
kanelin tuoksua
muutaman korttelin takaa
jossa muinaiset postikortit
virkataan lasinalusiksi ja
herätetään henkiin pöydän toisella puolen

Ostamme pääsylippuja nähdäksemme kuoleman.
Kuolema on vitriinien takana steriilissä nesteessä ja herää eloon öisin.
Se tuijottaa herkeämättä ohi katseen ja koskettaa tuntematonta.
Se hyökyy aaltona nimettömien torsojen päälle.
Se ajaa surma-autoa suljetulla valtatiellä, jonka reunuksille
on ripoteltu rakastavaisten tuhkat.

Kuolemaa ei kutsuta kahvipöytään.
Sen kiusaajille perustetaan kannatusryhmiä, joissa nostetaan maljaa elämälle.
Kuolema nyyhkii nurkassa ja odottaa ystävää.
Se etsii kaltaistaan seikkailijaa karnevaaliin, pyhiinvaellukselle, koskenlaskuun.
Seuranhakuilmoituksessa luvataan varma vastaus jokaiselle.
Profilikuva saa hymyilemään.

KOHTALOITA

Nainen odottaa punaisen lyhdyn alla jota kukaan ei muistanut sytyttää.

Alakerran naapuri polttaa parvekkeellaan kevään ensikukkaset.

Vanki meditoi itsensä vapaaksi eikä suostu palaamaan kahleisiin.

Potilas herää leikkauksen jälkeen väärästä ruumiista.

VIIMEINEN MERKKI

Kauniilla ei ole äärtä vain nurjamielinen lapsuus.
Paatuneet omatunnot ryöppyvät peltikattoon aaltoina.
Pidän hulluutta takaraivossani kuin koristetta ja huojahdan.
Sielumäärin sallimusta puhaltaa ilmaan harhoja häpeän ja syyllisyyden varjossa.

Olen niin väsynyt etten jaksa edes pyörtyä.
Viimeisten repliikkien tavut keinuvat
yhtä monen promillen humalassa kuin tuulella on hitautta.

Käsissäni kasvavat tulppaanit.
Etsin itseäni näiden vinojen seinien välistä.
Vain hullut ja tiedemiehet tietävät että vilahdamme avaruudessa
mitättömän pieninä hiukkasina.

VIIMEINEN PUHE

²⁰Minä huudan sinua, mutta sinä et

vastaa,

minä seison sinun edessäsi, mutta

sinä vain tujjotat minua.

²¹Olet muuttunut julmaksi minua

kohtaan,

rajusti sinun kätesi minua ravistelee.

²²Sinä nostat minut ratsaille tuulen

selkään

ja paiskaat alas, lyöt pirstoiksi.

²³Minä tiedän, että sinä viet minut

kuoleman käsiin,

paikkaan, mihin päättyy kaikki mikä

elää.

²⁴Eikö raunioihin hautautunut

kurkota kättään,

eikö onnettomuuden uhri huuda

apua?

²⁵Enkö minä itkenyt yhdessä

kovaosaisten kanssa?

Enkö minä surrut köyhien osaa?

²⁶Hyvää minä odotin, mutta paha tuli,

odotin valoa, mutta tuli pimeys.

Totuudet

höyryävien köynnösten alla katselen kauniiksi pestäviä naisia
haluaisin syleillä heistä jokaista
meillä ei ole mitään muuta
kuin aikaa pimeys täynnä
kauneuspilkkuja, illan
viimeinen kiima, tarinoita
merkityksellisyyksistä,
hourailuista
ja valosta
ennen kaikkea
valosta
lepäsit jalkojeni
välissä ja kerroit miten
asiat Argentiinassa ovat:
isät vievät poikansa bordelliin
ja sitten terapiaan
pitelen oikeassa kädessäni rintaasi
jonka maalasin seinällesi
luulevat sitä omenaksi
olisitko käpertynyt
ja huomannut
että myös minä
olen samalla
puolella?

ADRESSI TOTUUDEN PUOLESTA

Rohtuneiden huivien fasaanipäiset neulanpistot,
olkalaukussa kannettava elämä.
Sopivassa määrin mieli puolisuutta samassa junassa
sysää vastuun ohikiitäville vihreäraitaisille viinilaseille.
Koska viimeksi kilistit eiliselle?

Pullon on täyttänyt hetki yksinäisyydessä
joka tuntuu jaloissa ja laskee päähän
mikäli seisoo ylösalaisin riittävän kauan.
Heräät yksisalkoisesta matalasta teltasta,
on vielä aamu sisälläsi.

Sileitä puhtaita ajatuksia, kosteuden epätoivoa rakkaudessa.
Lattialla pujottelevat raidat 70-luvulta.
Teini-ikäiset menettävät poikuutensa kolmekymppisille
jotka heidän silmissään ovat ikäloppuja.
Istut minua vastapäätä, olen hiljaa ja kuuntelen;

Sokeat piilokuituiset sandaalit suuntaavat mereen
johon totuus on hukkunut
eikä kukaan keksi enää selitystä

*Miksi olemme täällä päissämme?
Kertoisitko minulle päivistä jälkeen jumalan?
Jos et ole enää täällä olenko minä?*

Kaikki ne asiat joita yhdessä tunnustelimme
näistä kolmesta tuon keskimmäisen
haluaisin ottaa mukaani ja rakentaa niistä sinulle talon.

Tunnustan,
tiedän ja otan käteeni
viimeisen sirpaleen onnestani.
Sanon, osittain humalassa, häpeän;
jos vain tietäisit kuinka voi olla
ihmisten keskellä jatkuvassa
aaltoliikkeessä epätoivon
ja mielipuolisuuden
välissä.

Hetkellinen
valonsäde pureutuu
katon läpi. Seiniä lohkovat
eritasoiset vapautta huutavat appelsiinit,
jonkinlaisesta kehitysvaiheesta ei ole
vielä päästy yli. Ihoa kuumottaa,
puskee näppylää
pintaan.

Henkisesti olen
ajaton. Jalkani pujottelevat
naapurilakanoihin etsimään vuoden,
kaksi kestäviä unelmia. Törmätessään
toiseen on mahdollisuus haavoittua;
itseensä törmääminen on
silkkää hyväilyä ja
ymmärrystä.

Toisella puolella
maapalloa katselen vierasta
seinää, jokin täällä maksaa, mutta mikä.
Ilma ei välttämättä ole puhdas, epätoivoinen tyystin,
avonaisesta laukusta kajastaa kaipuu ja ikävä ei minnekään.
Kultareunuksisesta peilistä minua katsoo vinoutunut päivitetty muisto
joka herättää enemmän epätoivoa kuin vastustusta. Seinässä huutaa
keskenkasvuinen ääni. Piispat seisovat rivissä ja syyttävät. Ylipitkät
puhelinnumerot soittavat minulle lehtiä joita en osaa lukea.

Käperryn viluisten peittojen alle ja nuorallatanssin pimeyteen.
Huomisen mahdollisuudet kutkuttavat minua ja tiedän niiden
olevan ensimmäinen askel hulluuteen: suruttomat
kerubit pälyilevät katonrajasta tuubat ja pasuunat
käsissään odottaen hetkeä jolloin vetää
illan viimeinen hidas.

RAKKAUSLAULU

Uskoudun sinulle
hetkittäisessä epätoivossa
joka pian menettää merkityksensä.

Luotan siihen että elämä kantaa
luotan siihen että kannat minut kotiin
jalkani vajoavat mitättömyyteen.

Odotin laistasi
näytit minulle kolme aikaa tyhjyydestä ja minä vapisin
valossa uiskentelivat itselliset ruumiit joiden piti olla ikuisia.

Ota minut
kaikkein kauneimpien hetkien kuluttamana
kuule minua edes hetki sen verran kuin sateelta ehdit

kietoudun vieraisiin kauloihin jotka lohduttavat minua
illuusio täyttää tyhjyyden jota kannan sisälläni
kuuntelemme seireeniä

joka huutaa minua päihdyksiin auton takapenkillä
meillä oli happea lopettaa näiden ajatusten jakaminen
rakastelimme toisemme tiedottomiksi.

Olet suhteessa minuun ja puret korvanlehteni uneen.
Kiinnitämme palmuja, teemme aviorikoksia viimeisenä epätoivon hetkenä.
Sinä puret minuun kevään ja virtaat
vuorten välissä, joissa piileskelee ajoittainen hulluus.
Entä jos me elämmekin vuosilukuja taaksepäin?

Kuvittelen itseni valoon, käytäväpaikalle
aiemmin syntyneen olkapääsi varjoon
enkä ole koskaan tuntenut itseäni näin pieneksi.
Tämä maailma herättää minussa ajoittain inhoa.
Suoniasi kovettaa tarttuva katkeruus.

Kaadan sinuun kulauksittain tekopyhää vettä
ja odotat seuraavaa runsaudenpulaa
joka rutistaisi sinutkin mukaan. Näe minut ja huutoni.
Huuhto minut luvattujen rikosten maahan.
Koomassa asuva nainen odottaa vuoroaan.

Ei ole sattumia, ei kohtaloita
jotka muistuttavat meitä ajasta ennen olemista.
Tiedät että rakastan kuolemaa.
Palaan pirstoutuneiden kyynelten valoon ja
ammennan sinusta tulevan hetken jolloin en enää hengitä.

HUUDAT YÖSI RAKKAUTEEN

peittelevän pimeään alle.

Vierit alas tukehtuneiden toiveiden laaksossa ja mietit:

pimeyttä on

^{A)} valon puute

^{B)} olemassa

ERÄÄNÄ PÄIVÄNÄ OLII TUULISTA JA ALOIMME YHDISTELLÄ ASIOITA

1) Ilta pimentää äänettömien huokaukset	A) laittomien huumeiden houkuttelemina
2) Kuorsaukset kääntyvät eiliseen	B) kun rakkaus päättyy
3) Meillä on aina nämä hetket	C) viimeisten painajaisunien valossa
4) Kumpikaan meistä ei halua muistoja	D) vailla toivoa paremmasta
5) Kiitorataa pitkin viilettävät unelmat	E) tiedostamattomissa lauserakenteissa
6) Pakenet ensimmäisen ohikulkijan matkaan	F) silmät peitettyinä
7) Ei enää pisteliäitä hetkiä	G) kaiken ollessa niin kuin ennen

VÄLIMATKAMME ON KAKSI NOJATUOLIA

näet universaaleja, mutkikkaita asioita, jatkuvaa sykliä

elämän uuvuttamat vetämättömät himot tarkastelevat aallon kääntöpuolta
ulotun sinuun asti vain heikosti morsettaen

savustamme toisistamme ulos vuodet jotka selibaatissa elimme
esiin putkahtavat ambivalentit tunteet ja neuroottiset yläsävelet

kuuluvatko ne jumalalle, näkyvätkö savumerkit?

KÄSIKIRJOITUS

Hillityksi maalatun ulkokuoren alta paljastuu
silmittömän kauneuden raivoa

makaan valkoisen neliön sisällä ja kuuntelen kattojen läpi
sumussa huudan kallosi veteen ja pirstaloidun

polkkatukkasi tuhansiin kiharrettuihin askelmiin
törmääminen itseän käy silkasta hyräilystä:

ihoa kuumottaa albani alla
olen kaikki kuolemattomat pyhimykset

kuolleiden kätköissä poltetut tekstit paljastavat todellisen jumalamme
kasoittain pelastettujen ruumiita sinun puolestasi annettu paitsi sinun siellä

MEIDÄT YHDISTI HISTORIA

josta kumpikin tahtoi olla vaiti.

Röykkiöittäin ruumiita, lukkiutuneita sieluja,
mielitekoja kovin kaukana elämän todellisuudesta.
Kehoistaan poistuneita vankeja kertomassa kauhukuvia
hirmuteoista joita seksin nälässä toisiltamme epäsimme.

Rannoilla kirskuivat jalkoja viiltävät tuulet ja niiden
harsosomisteiset lapset polttivat meressä sen uskaliaan
joka rohkeni kertoa kauheuksistaan, peloistaan.
Piilopaikoista kaikui lauluja hierarkioista ja epäuskosta.

Meillä on mattoja joiden alle lakaista väärien paikkojen kosketuksia.
On murrettu muutakin kuin leipää puolikaaren muotoisessa tilassa.
Sisään astuvat pehmenneet kesäromanssit ja paljastettu pinta.
Ylistyslaulun viimeinen nuotti päättyy c:hen ja sen jälkeen poliisitutkintaan.

Ilmassa leijuu mykkä henki.
Olemme rajan yläpuolella, ruumishuoneella
jossa hylätyt tuhkauurnat odottavat ei-toivottua
tuonpuoleista. On asioita joista pääsee yli
kuten vesilammikot, kuolema, kivimuurit.
Hetken aikaa uskon kaiken olevan säestettävissä
humaltuneiden sakramenttien läsnäololla.

Kaiken yläpuolella leijuu eritasoisia auroja ja
sädekehiä jotka kehystävät pääsi vastapäiseen
puhkituijotettuun seinään. Tirkistelemme
samasta oviaukosta, siellä missä minä näen
jumalan, sinä saatanan johon et usko.
Hikoilemme kylmyydestä eikä kumpikaan
meistä ole ennen tuntenut näin.

SYDÄMENI HEITTI KEIHÄÄN SINUN NURKKAASI

Kuolema saapuu vääjäämättömästi
ja silmät auki tuhansin itäsomisteisin murtein.

Kauniit ylä-ääniset laululiskot imeväisen utopian rannoilla kiirehtivät
hätäpäissään viimeiseen tahtiviivaan ennen vesiestettä. Kuulet ääniä, vaivut yhä
syvemmälle hetekaan.

Tämä on raja inhimillisyyden ja hulluuden välillä:
Raja jolla on ihminen ja kaksi hätäntynyttä
epätoivomme kiihkossa kuuloaistin varassa roikkuvat huudot.
Kiroilet meitä aamuun asti kunnes laukeat pintojen väliin kuin ulvova koira.

ANTEEKSIOPYNTÖ

Kuin mielipuoli sauhuan kauniiden säikeiden
varjostamia kujia. Herkkyys joka laajenee yhä kauemmas
aikojen, jopa kuoleman, taakse on vilettänyt meidän ohitsemme.
Suunnattoman pahoillani olen luonteeni heikkouksista, hulluntäyteisistä
lasimaljoista joita nostelimme omille erinomaisuuksillemme, entisaikojen
hitaastikäyville uskonherätyksille. Hitaita sähköimpulsseja, rietkaita puhelinlankoja
epäluuloineen. Haluja jotka hajoavat hiljaisuuksien täyttämiin merkityksiin. Jumala
piirtää minuun täpliä jotka eivät lähde pois. Ne valuvat kasvoissani jotka ensimmäistä
kertaa rukoilevat polvillaan aivan hyshys valkoiseen kylpytakkiin. Katsotko sinäkin
samoja vuorenrinteitä miettien kuka tuollakin kävellyt tuhat vuotta sitten kun
hivuttauduimme siirappisina pitkin reisiäni? Valun kerran seitsemässä
vuodessa syliisi ja sen jälkeen kysyn 13 ihmiseltä mielipidettä
ja aavistuksia siitä mitä todellisuudessa on tapahtunut.
Tietenkin rakastan ja ihmettelen ja pelastan
sen mikä pelastettavissa on.
Suurimmat pahoitteluni.

ON AIKA SANOA MITEN ASIAT OVAT

Halasit minut hyvästiksi kolmannella tunnilla pimeään aikaan.
Muistan kuinka näin silmissäsi nurkan takana piileskelleen jumalan.
Ikävöin jo valmiiksi kosketusten täyttämiä keskusteluja seinän ja porakoneen välillä.
Valkoiset seinät huusivat yksinäisyyden epätoivoa naapurihuoneistoon asti.
Vuoropuhelin itsekseni kunnes ymmärsin vastata.

Älä epäröi kuulostella omaatuntoasi syvimpien
hetkien rajalla jolloin tiet risteävät mitä oudoimpiin kellonaikoihin.
Käperryn sinuun, sataa piikkisuoraan, ja meidän päällemme valuvat
tähdet, avaruus ja muut sinä hetkenä mitättömiltä tuntuvat asiat.
Leikitäänkö helvettiä, kysyt, ja odotamme kunnes groteskit
äänimaisemat saapuvat.

Tiedäthän, on kahdenlaisia vaikutuksia:
kirouksia joita on eläimissä ja pahoja silmiä
joita tulee harvoin ajateltua

soitat mielesi myllerryksiin oikealla asialla
kysyn millaisia ovat ne jotka tukehduttavat
tunteesi äitisi poismenosta lähtien

on putkia, kiinnikkeitä, koiria, jotka
haukkuvat oven takana putkimiehiä
joita kiinnostavat putket, kiinnikkeet

on hyvä muistuttaa että hän on päässyt
valoon ja kaikki toteutuu mahdollisimman
tehokkaalla aikataululla ajasta eteenpäin

ASIAT VOISIVAT OLLA TOISIN

Pelko siitä mitä voisi tapahtua ei ole vielä totta.
Aika-avaruusjatkumo kiinnittää huomiota pisteeseen
jossa liikutaan elämäkokemusten variaatioissa.
Oikea suhde luontoon ja menneen toimintaan
aktivoi värähtelyjä jotka synnyttävät raketteja.
Raketteja sinkoutuu tulevaisuudessa sijaitseviin värähtelyihin.
Kaikki mitä olet ajatellut, paljastuu tulevaisuudessa
joka on nykyhetkesi menneisydessä.

Selvänäköisyys on signaali tässä ajassa ja lähtöisin haluistasi.
Valitset oikeenevia ajatuksia ja tunnet emotionaalisen sondin
jonka kautta olet magneettinen kiitollisuudelle.
Liikomme jatkuvasti lähemmäs tai kauemmas asioista.
Ajatuksen reunalla olemme henkilökohtaisella etusijalla.

Rakastajasi jättää sinut pitkän ajan jälkeen,
kun ajatuksia on jo pitkän aikaa rummuteltu ei-toivottuihin paikkoihin.
Yhteys toiseen katoaa tuomitsemisen hetkellä.
Löydämme ajatuksia jotka eivät ole rakkautta.
Taudit lakkaavat leviämästä.
Parkkipaikat tyhjenevät.

Yhteys toiseen katoaa tuomitsemisen hetkellä.
Valitset oikeivia ajatuksia ja tunnet emotionaalisen sondin.
Taudit lakkaavat leviämästä.
Selvänäköisyys on signaali tässä ajassa ja lähtöisin haluistasi.
Raketteja sinkoutuu tulevaisuudessa sijaitseviin värähtelyihin.
Rakastajasi jättää sinut pitkän ajan jälkeen.
Pelko siitä mitä voisi tapahtua ei ole vielä totta.
Parkkipaikat tyhjenevät.

Löydämme ajatuksia jotka eivät ole rakkautta.
Oikea suhde luontoon ja menneen toimintaan
jossa liikutaan elämäkokemusten variaatioissa.
Liikumme jatkuvasti lähemmäs tai kauemmas asioista,
kun ajatuksia on jo pitkän aikaa rummuteltu ei-toivottuihin paikkoihin.

Kaikki mitä olet ajatellut, paljastuu tulevaisuudessa,
aktivoi värähtelyjä jotka synnyttävät raketteja.
Aika-avaruusjatkumo kiinnittää huomiota pisteeseen
jonka kautta olet magneettinen kiitollisuudelle.
Ajatuksen reunalla olemme henkilökohtaisella etusijalla
joka on nykyhetkesi menneisydessä.

PIENIÄ PYHYYSIÄ MUTKAISTEN VARTALOIDEN RAJOISSA

Ymmärsit ihon kaipuun
ja sen kuinka kosketukseen voi eksyä.
Puhalsin ilmaan appelsiininkukkia
kiitokseksi.

Meditaatio

Sinä olet tavallinen mieli
sinä olet tavallinen mieli ja juuttunut pysähtyneisiin tuokioihin
tavallinen mieli epätavallisessa ajassa
nouset pystyyn ja nojaat tyhjyyteen

katsot: varjoja liekehtivä metsäpuutarha
näennäisesti hyvän varjolla
miljoonien aikojen tuokioita samanaikaisesti
dualistista toimintaa –
kun sinusta tulee muuri,
olet jo astunut tielle

Hengitä. Hengitä. Hengitä. Hengitä. Hengitä. Hengitä. Heng

Totuksissa ei ole elämää
vaan maanjäristyksissä joiden jälkeen kuuluu vaimeaa huminaa.
Ääni vaikenee mutta hetken päästä puhuttelee minua katonrajasta.
Sielut pelastetaan vasten rikkaiden kasvoja. On kuoltava itselleen.

Ajatukseni näyttävät kulkureilta.
Niillä on repaleiset laskokset joista paistaa läpi eilinen.
Keskustelu vaikenee naurun paetessa vuoden ensimmäisen auringonnousun laelle.
Ajatukset muuttuvat asioiksi ja menettävät hetkellisesti merkityksensä.

Hengettömät eläimet kolistelevat lasivankiloissaan ja minä päästän ne kaikki vapauteen.
Niillä on sielut ja toiveet ja unelmat ja suunnaton estottomuus.
Ne törmäävät toisiinsa vastakkaisissa ilmansuunnissa ja kääntyvät lopulta sisäänpäin.
Nielen avaimen jottei meitä enää lukittaisi.

MIELEEN TULEE VALKOISIA ASIOITA

Sellaisenaan meissä ei näy kuvia, säikeitä
eriarvoisia kohtauksia;
Hän sanoi juuri ne sanat, jotka koskettivat sinuun
vilkaisematta, ja juuri nyt,
katso ympärillesi, tiellä ei näy ketään.

Seisot pisaranmuotoisten rintojen välissä.
Toisinaan hyllyt kivusta, teet syöpää.
Toisinaan humistat hiljaisuutta vaikka mielesi on täynnä
vallankumouksellisia ajatuksia.

Tämä on hyllyvien naisten päivä!
Avaa helmiverhosi, jotka ovat olleet suljettuina jo liian kauan
ja odota, että valonheitin kääntyy sinua kohti
sillä haluat tulla löydetyksi, eikö niin?

ä s s l o l ä s s ä s l e t ä t t s
 o ä ä e t ä t o s s ä e ä
 t t s s ä t e l o ä t l ä s s s l t
 e l e o ä s t o s s e o s ä ä o
 o t l e s s o ä o l l ä t t e t
 ä ä t t ä ä l o ä t e s s ä o l e
 s s ä l o t l s s ä o l ä s s s
 ä s s e t t t e ä ä t s o e t ä ä s
 ä o ä t e l o e ä s s ä t s t ä
 s s l o s s s ä o l t s o ä s t
 t ä e t ä e l o l l e t s ä o s ä e
 t t e l t s s e o t t l ä s l
 t t ä ä o t ä ä l e ä e t s o o
 e ä s s ä l t ä s l o o s t s l
 l s t e t s s e t ä s s ä t ä e ä
 o s ä t o t t s ä t ä s e t t t s
 ä s s e l e s ä s t t s l o t s
 e t o ä s o s e l t e ä e l t ä
 o l t o l e ä o e l l o ä s o l e
 ä s s ä t e t o t ä s s o e t ä s o t
 ä s t t e l l o ä t s s ä t
 o s ä t o t e ä s s ä ä t ä o
 l o l e ä s ä l t ä t ä s s ä t s
 e ä t ä s s e t ä s t t ä t e s ä
 t s s t ä s t s l e s s ä t o l t
 ä t l o l s ä s s o ä s s ä o ä t
 t ä e ä s ä s ä o t ä s e t s e
 s s t t t o t ä s t l o l ä s l
 ä l e t s ä l ä s t t e s s ä o
 o l e ä s e t o l e t ä s s ä

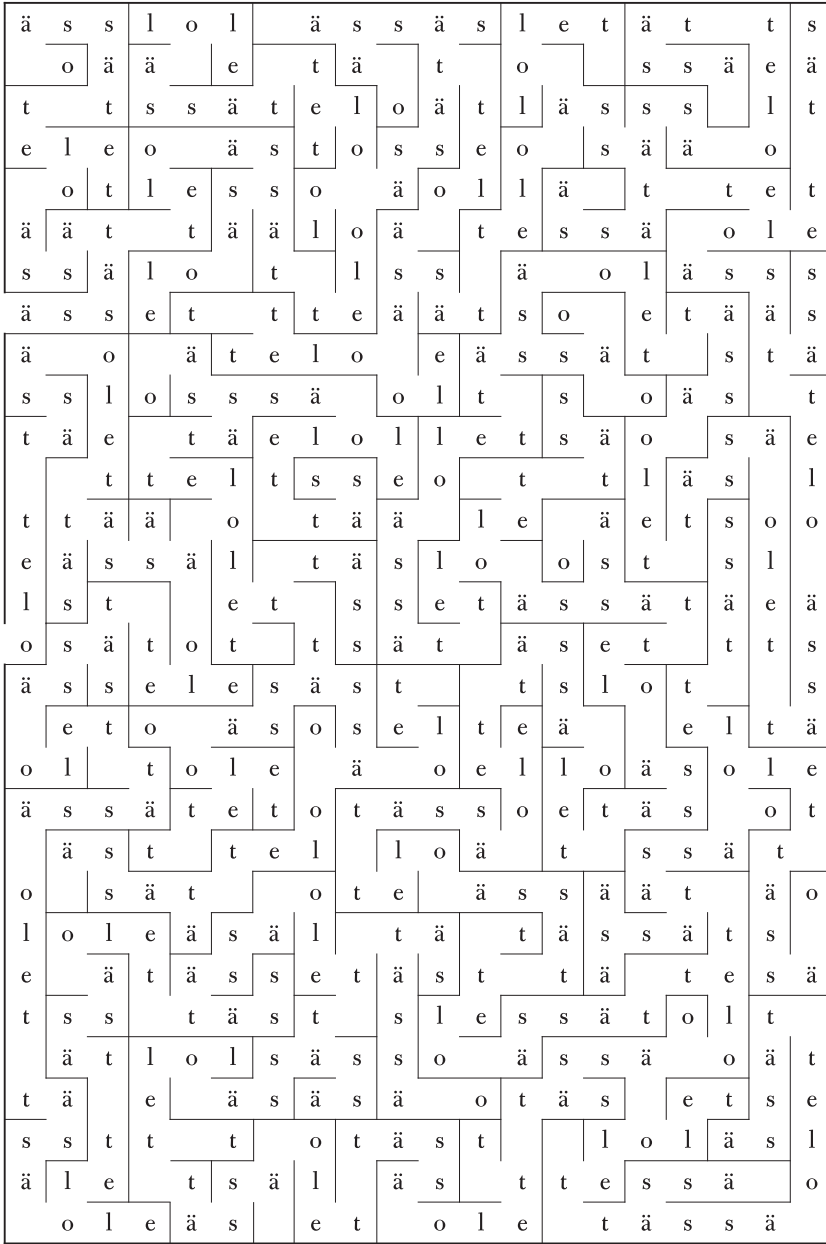
Kuvittele itsesi sohvalle
kuvittele

eri tavoin sommiteltuja
tapetteja jotka heijastuvat
naapureiden soittaessa aina vain parempaa musiikkia

kuvittele itsesi alastomana vesisateeseen

shh

shh

Tämä on
mielenkiintoinen
maailma jossa seisot

vesi on kaikki ja kaikkialla kohtaat
itsesi objektiivisesti

takerrut tyhjyyteen
joka on virheellinen
totuus itsettömyydestä:

Mikä muuri
kuulee jäätyneen musiikin?
Miten maata hiljaisuus lumen päälle?

on aaltoja ja yksinäisiä hiihtohissejä jotka kärsivät talven kuumuudesta lähemmäs sinua

on lintuja joiden nimiä minäkin tunnen

on asioita joista ei saa puhua

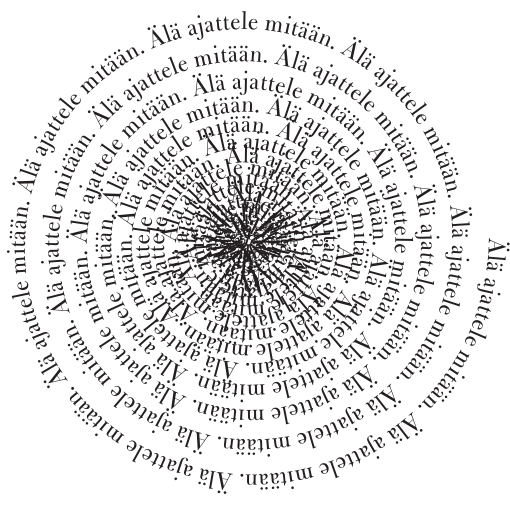
Ota käteesi suru
rutista se pieneksi ja piilota nyrkkiisi.
Kahmaise toisella kädellä terälehdet ja purista ne nyrkin päälle.
Puhalla ja päästä lentoon.
Toista kolme kertaa.

Tämä on piste

jossa pyhä katkaisee ajan

ei
ole
muuta
kuin hetki
jolloin voi päästää
irti menneisyyksien ropinoista
hämärtyvien katujen pimeimmissä loukoissa
ei ole rakkaita jotka repivät sinua
sairauksiin johtaneita ajatuksiasi
rintaliivit on heitetty nurkkaan
ja kaikki hetkeksi
hengitetty

Tiili tiileltä
olet purkautunut
vaipunut säälliseen aikaan

välillä olet unessa, autiomaassa, pakomatalla
välillä tuulet oikopolun pyhässä huolettomuudessa
kärsit ja toivut

nostat helmojasi
ja otat askeleen

Hengitü ulos.

† ”Keskustelu vaietkoon. Nauru paetkoon. Tämä on paikka, jossa kuolema iloitsee auttaessaan elämää.” Runokokoelman motto löytyy maailman ensimmäisen anatomian salin, Padovan yliopiston *il teatro anatomico*, sisäänkäynnin yltä.

Sivun 17 lainaus on Finnairin Pre-order Shopping -kuvastosta, viini Campillo Reserva Selecta 2010.

Sivun 28 lainaus on Jobin kirjasta (Job. 30:20-26), Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottama suomennos.